

Arrest

nr. 181 092 van 23 januari 2017
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 29 november 2009 gedateerd schrijven dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 mei 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 31 mei 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02/12/2009 werd ingediend door :

[G.A.] [...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

+ [K.D.] [...]

+ [K.D.] [...]

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 16/04/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Rusland, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts-adviseur concludeert dat:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan om de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding laste van de verzoekende partijen te leggen.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen op 2 juli 2012 twee verzoekschriften hebben ingediend die erop zijn gericht de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te verkrijgen van de

beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs. X en X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting is gebleken dat de ingediende verzoekschriften identiek zijn, zodat het niet uitmaakt op basis van welk verzoekschrift het beroep wordt beoordeeld. De raadsvrouw van verzoekende partijen geeft aan dat, indien het verzoekschrift in de zaak met het hoogste rolnummer tijdig werd ingediend – wat het geval is –, het beroep kan worden beoordeeld op grond van dit verzoekschrift.

Overeenkomstig voormelde bepaling worden de verzoekende partijen derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient ambtshalve op te merken dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Er dient in voorliggende zaak rekening te worden gehouden met het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts kan worden ingewilligd indien de aanvrager in België verblijft (cf. RvS 21 december 2012, nr. 221.898). Ter terechtzitting is echter gebleken dat eerste verzoekende partij op 12 november 2012 ambtshalve werd afgevoerd van de registers.

Artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapd door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Eerste verzoekende partij dient bijgevolg te worden geacht niet meer op het Belgisch grondgebied te verblijven.

De raadsvrouw van de verzoekende partijen bevestigt ter terechtzitting bovendien dat eerste verzoekende partij uit België is vertrokken.

In casu blijkt derhalve, rekening houdende met voorgaande vaststelling, niet dat eerste verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij het ingestelde beroep. De raadsvrouw van verzoekende partijen maakt ter terechtzitting ook niet aannemelijk dat eerste verzoekende partij nog een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verwerende partij slechts toelaat om een verblijfsmachtiging toe te staan aan een vreemdeling *“die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partijen in hun aanvraag van 2 december 2009 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd slechts verwezen naar de medische problemen van eerste verzoekende partij en dat niet werd aangevoerd dat tweede en derde verzoekende partij enig gezondheidsprobleem zouden hebben. Er blijkt dan ook niet dat tweede en derde verzoekende partij een wettig en actueel belang hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van deze beslissing kan verwerende partij immers louter vaststellen dat tweede en derde verzoekende partij nalieten om enige medische problematiek die op hen persoonlijk betrekking heeft aan te voeren en dat de wetgever haar niet heeft toegelaten om een aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden die betrekking heeft op vreemdelingen die niet aanvoerden ziek te zijn in te willigen. De raadsvrouw van verzoekende partijen weerlegt deze vaststelling niet. Zij toont dan ook niet aan dat tweede en derde verzoekende partij nog een belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK